

Y A R P U Z

Edebiyat Dergisi

Yasin MORTAŞ ★ Barış ERDOĞAN ★ Ayfer YILDIZ ★ Bünyamin DURALI ★ Ahmet Süreyya DURNA
Ali Kemal MUTLU ★ Gülçin Yağmur AKBULUT ★ İlker GÜLBAHAR ★ İsmail DELİHASAN
Mehmet BİNBOĞA ★ Sanem EREN ★ Serhat AKDENİZ ★ Harun ÇİTİL ★ Haşim KALENDER
Muhammet Baran ASLAN ★ Nimet TANER ★ Mehmet OSMANOĞLU ★ Mehmet MORTAŞ
Filiz Kalkışım ÇOLAK ★ Ali ŞAHİN ★ Aslan AVŞARBEY ★ Adem YAZAR ★ Ziya NURDAN
Furkan EREN ★ Sevim AÇIKBAŞ ★ Mustafa Kemal ERDOĞAN ★ Ferhat NİTİN ★ Oğuz KAYIRAN

Yıl 1 Sayı 11 Ocak 2020

YARPUZ

Edebiyat Dergisi

Sahibi

Halil DEMİR

Yazı İşleri Müdürü

Halil DEMİR

Editör

İlker GÜLBAHAR

Yayın Kurulu

Ahmet Süreyya DURNA

Haşim KALENDER

Kapak Fotoğrafi

Yalnız Ardıç

(Kahramanmaraş-Afşin-Büyük Tatlar)

Ömer GÖKDOĞAN

Yazışma ve Gönderi Adresi

Kale Mahallesi Elçibey Caddesi
Arma Market Yanı Kat:1 No: 24/B
Afşin/Kahramanmaraş

yarpuzedebyatdergisi@gmail.com

Yarpuz Web:

www.yarpuzedebyatdergisi.com

Facebook:

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Yayın Türü: Süreli Yayın

ISSN : 2687-2307 Aylık (e-Dergi)

Yıl:1 Sayı: 11 (Ocak 2020)

İletişim Tel: 0541 629 94 66

Eserlerin hukukî sorumluluğu yazarlarına aittir.Yarpuz Edebiyat Dergisi'nden yapılan alıntılarda kaynak gösterilmesi zorunludur.

Yarpuz Edebiyat Dergisi

Afşin Merkez Yayın Grubu

tarafından çıkarılmaktadır.

YARPUZ 11

Sanatın var oluşundan bu yana “Sanatın amacı ne olmalıdır, sanat neyi yansıtmalıdır.” sorularına çok kafa yorulmuş, çeşitli fikir tartışmaları yapılmış, konuyla ilgili belki yüzlerce yazı yazılmıştır. Bu tartışmalarda hemen her sanatçı kendi bildiği yolda yürümekten vazgeçmemiştir. Tefvik Fikret, Oktay Rifat gibi sanat anlayışında keskin dönüşleri bulunan sanatçıların olması her sanat anlayışının güçlü delillerinin bulunmasındandır. Demek ki bu bağlamda tartışma yapmak yersizdir.

Platon’a göre fenomenlerin yansıması, yani kopyanın kopyası, Aristo’ya göre ahlaksal ve psikolojik yönlerden yarar sağlama aracı olarak görülen sanatın yansıma kuramında göz ardı edilen noktalardan birisi, bireyin sanatı nasıl algıladığı ve ondan ne beklediğidir.

Batı edebiyatına geçişle birlikte Türk edebiyatını da meşgul eden bu konu, o günden bugüne önemini hiç kaybetmemiştir. Hemen her sanatçı için bir kategorize etme eğiliminde olan edebiyat tarihçileri “Sanatçının sanatı ne için yaptığı” anlayışına mutlaka bakmıştır. Bir sanatçıyı, “Sanat için sanat.” veya “Toplum için sanat.” anlayışlarından birine dâhil etme ereği, o sanatçının yerinin belirlenmesinde standart kıstaslardan biri olmuştur. Bir sanatçı edebiyatın hangi türünde yapıt ortaya koyarsa koysun her şeyden önce o sanatçının ruh dünyasını şekillendiren somut ve soyut varlıklara bakılmalıdır. Yani sanatın amacı veya neyi yansıması gerektiği bireysel yaklaşımla değerlendirilmelidir. Ne sanatı sanat için yapanların ne de sanatı toplum için yapanların birbirlerine üstünlükleri yoktur. Her iki düşünüş de kendi cephelerince haklıdır. Böyle olmasa sanattaki çeşitlilik zaten gerçekleşmezdi.

* * *

Yarpuz’un on birinci sayısında ilk kez aramızda olan şair ve yazarlar var: Gülçin Yağmur Akbulut öyküsüyle, Furkan Eren denemiyle, Mehmet Osmanoğlu, Nimet Taner ve Ferhat Nitin birer şiiriyle Yarpuz ailesine dâhil oldular.

* * *

Yarpuz’un bu sayısında Afşin Büyük Tatlar Mahallesi’nde bulunan ve bin yıllık olduğu tahmin edilen Yalnız Ardıç’a yer verdik. Çevresinde hiçbir ağacın olmaması nedeniyle bu adla anılan Yalnız Ardıç’ın “anıt ağaç” olarak tescillenmesi için Çevre ve Şehircilik İl Müdürlüğüne başvuru yapıldı. Fotoğrafi kapakta kullanarak bu doğa mirasımıza dikkat çekmek istedik.

* * *

Yeni sayılarda buluşmak ümidi ile ...

Yarpuz Edebiyat Dergisi

ILITILMIŐ BİR ISLIK ÇAL

✿ Yasin MORTAŞ

ıltılmıŐ bir ıslık çal
çalılığın arkasından
yüzüme batarsa ağla
batmazsa güneŐe dön

buhurdan vakti tut
ve sar güneşi ipine
günü içine sarkıt
aşk bağla yarana da

çöl sarı ve aç kurt
gibi savrulur odaya
kumlu gözün açılırsa
göklere baktığın gibi bak

güz kırık bir ağaçtır
iner yere gölgesiz
kuru bir söz dudaklarda
'ah' demeden alevlenir

dudağımızda ıssız bir ses
ve ceplerimizde
akşam yırtıkları kaldı

KİTAP ÜSTÜNE AYKIRI DÜŞÜNCELER

Barış ERDOĞAN

Düz söz yenilik içermez, tuzlu söz yakar.

(b.e.)

1.

Doğu sofrasında kalp ikram eder, Batı akıl.

Oğuz Atay, Tehlikeli Oyunlar'da, doğu dünyasındaki bir gerçeği dile getirir: "Bilge, biz doğuluyuz. Bizde sorgu sual yoktur. Bizde usta-çırak ilişkisi vardır. Ustanın gücü tartışılmaz." Bu kadar katıdır ilişkiler. Şiir benimle bitmiştir, diyen Yahya Kemal... İşte doğu şiir siyaseti. Siyaset dünyasında da öyle değil midir? Zor gelmiştir hükümete tahttan inmek. Güç kullanan şehzadeler bile olmuştur. Benim korkum sanat eserinde püflük yer bırakanların usta oldum iddiası. Öyle böyle bir püflük değildir; yama tutmaz püflükler.

Albert Caraco ise batıdaki usta-çırak ilişkisinde, "Çırak ustaya ders vermeye başlayınca sonunda usta yenildiğini itiraf etti." diyerek çırağını omuzlarına alır. Onlar ne büyük ustalardır ki gururunu fırlatıp atmıştır çırağının ayakları altına. Baudelaire'i düşündüm bir an. Poe'ya saygısı sonsuzdur ancak Poe'nun suyunu bulandırmaktan geri durmaz: "Poe'nun bir kitabını ilk defa açıp okuduğum zaman, yalnız rüyasını gördüğüm konuları değil, yirmi yıl önce düşündüğüm cümleleri onun yazdığını göreyim dehayet ve hayranlık içinde kaldım."

Rimbaud imkansız istemez: "Ozan olmak istiyorum ve kendimi görülmezi gören bir yalvaç (voyant) kılmak istiyorum."

2.

Aklınızı bulandırmayan kitaplardan uzak durun!

Dillon, "Okuyacağınız yazarı arkadaşınızı seçer gibi seçin." der de, her yaşın arkadaşı başka başka olur diyezmez. Dönüp sözü bir kez daha okuyorum, adam sanki diyor.

Sizi bir kırk yıl geriye götüreyim. Şu Don Kişot'u atıyla ülkeme salan Cervantes'e. Cervantes çocukluk arkadaşımıdır, dört yüz yıldır da arkadaşlığımız sürer. Üstünden çok zaman geçti, kırkında Dürrenmatt'la yolum keşişti, "Duruşma Gecesi" adlı kitabını tutuşturdu elime; kitabı atamadım, satamadım. Hâlâ yazışırız sevgili Dürrenmatt'la. Ha, unutmuşum, İstanbul'u köşe bucak dolaştığım yıllarda -henüz on sekizimdeydim- "Fatih-Harbiye" hattında gezinirken Peyami Safa eşlik etmişti. Kitap bitti, "safa"sını süremeden dostluğumuz bozuldu. "Ben, bu kulaklara göre ağız değilim." demeye kalmadı... Aman, Nietzsche'ye buralardan geçtiğimi söylemeyin!

3.

Çok budanmış ağaç odundur.

Cennet Bahçesi... Mehmet Tekin'le gitmiştik, yıl 1976 olmalı. Evi Cennet Bahçesi'ne bakardı, içi de öyledir dostumun. Aynı kitaptan (Zweig-Merhamet) iki tane vermişti de şaşırılmıştım. Dönüp dolaşıp oku, demişti. Aynı kitap, öyle mi? Evet, demişti, insan çok kitap okur, tek kitap sever. Aklıma Arif Dino'nun kardeşi Abidin'e Don Kişot'tan üç tane aldığı misal.

"Merhamet" in bir gün karşıma "Acımak" olarak çıkacağını hiç hesaba katmamıştım. İçim cız etti. Gezindiği her iklimden sözcük devşiren ben "acımak" odasına alınınca ne kadar yoksullaştığımı düşündüm. TDK'nin, "Bir kimsenin veya bir başka canlının karşılaştığı kötü durumdan dolayı duyulan üzüntü" tanımını "merhamet" in içini nasıl da boşaltıvermişti! Ya da "Acıma duygusu, bu duygunun etkisiyle yapılan iyilik, lutuf" diyen İslam Ansiklopedisi de dev çınarın dalını budağını bırakmamış, acımı daha da katmerleştirmişti. Onlarca sözcüğü dipsiz kör kuyular gibi yutan "Merhamet" nasıl oldu da 2000'lere doğru beş harfli "Acımak" a dönüşüvermişti? Dinsel "Merhamet" i; "Allâh'ın bize bağışladığı nimetlerden yoksun kalanlara ikram ederek onların eksikliğini gidermemizdir." diye tanımlayan başka kitaplar, ansiklopediler sözcüğün bir yavanlığa yuvarlanışını seyretmişti. "Merhamet" e "Acımak" diyen merhametsiz kimdi?

Derdim sözcüğün Arapça "merhamet" olarak sürdürülmesi değil, anılarımla birlikte sözcüğün Türkçeleştirilirken kevgire dönmesi. Soğdca "suv" un "su" ya dönüştürülmesi suyun tadını değiştirmemiştir, sadece rengini değiştirmiştir. Oysa "merhamet" in, "acımak" olması suya klor katılmasıdır. Sahi kimdi?

Ben, sen, o; biz... Başka kim olabilir ey okur!

4.

Sözü kokutan çöpüdür.

1980'ler... "Üç yokmuş, iki bile. Yalnız hiç." diyen adam Abidin Dino, takmış koluna Melih Cevdet'i, Cennet Bahçesi'ne gelmiş. Oysa ben "Mikadonun Çöpleri" ni okuyup bitirmiştim onlar gelmeden.

Mikadonun Çöpleri, Melih Cevdet'in çok sevdiğim oyunu... Bir avuç çubuğu masaya bırakıyorsun, birinin

diğerini kıpırdatmasına izin vermeden topluyorsun. Bu arada dertleşiyorsun. Hiçbir şey kalmıyor içinde.

Mikado, “imparator” demek. İmparator oyunu derler bu yüzden. Hikâye uzun. Meyhaneden çıkan bir adam bir kadına rastlar sokakta. Kadının kucağında bir çocuk... Adam gece yarısı sokakta kalmış kimsesiz kadını alıp evine götürür. Hal hatır ederler. Mikadonun çöplerini dökerler, dertlerini dökmeyi de ihmal etmezler. Çöpleri usulca ayıklarlar. Toplumdaki kötülükler de böyle ayıklanabilir dercesine.

5.

Geçmiş... Hissetmedim.

Her şeyi görüyorum, korkumdan iade ediyorum. Ben Bruno değilim. Onun, “Kaçınılmaz yazgı, beni körce nereye götürürse götürsün, ben tek başına gitmeliyim. Yalnız ayaklarımın götürdüğü yere; senin koruyuculuğunun bana sunduğu acıma duygusundan vazgeçerek.” sözlerini mırıldanamıyorum bile. Korkak bir Anadolu luyum. Proust’un çömezi, Barres kırıntısıyla beslenen A. Şinasi Hisar gibi “dün”ün gri manzaralarına mavi puanlar serpiştiriyorum. Bir nevi Fahim Bey portresi sunuyorum. Oysa “dün” ovamda V. Gogh sarısıyla kül olmayı bekliyordu. An ise, avucumda civa. Oynak, deniz kıvamında. Fikret’in güvenilmez dediği kıvamda hem de. “Yarın”, yorgunluğuma yokuş. Neyleyim bugün benim olmayan “yarın”ı? Mum ışığında birbirimizi hayal meyal gördüğümüz, karanlığa sürüklendiğimiz “yarın”ı... “Bugünü görmek ve ölmek” felsefemiz ağır basıyor. Gerçekleri sırtlayıp günışığına çıkan Bruno’nun akıbeti bekliyor. Hisar’ın Fahim Bey ve Biz’indeki, “Napoli’yi gör ve öl”ünü yanlış okuyup yaşamışlar gibiyiz. Fioralı Bruno keşke Napoli’yi görüp öyle ölseydi.

6.

Mutluluk tablolarına delilik rengi hakimdir.

Varsın, “Mutluluk, aklın bittiği yerde başlar.” desin Erasmus. Kitabın adı Deliliğe Övgü olunca mantığa ters düşen bütün düşünceler doğru görünmeye başlar. Hangimiz içtiğimiz suların içeriğinden haberdarız? Bir miktar şeker, suya tat katar; limon, susuzu uçurur. Demek ki aklın sınırları dışında delilikten eser yok, huzur var. Gerçi Erasmus bunlarla yetinmez, saçmalığı son kerteye çıkarır: “Bence, ne kadar çok deliliğe sahipsek o nispette daha mutluyuz.”

Şurası inkâr edilmez: Aklın cirit atmadığı arenada bütün düşünceler çürüktür, bütün yollar çıkmazdadır. Akıl düşüncenin sağlamasıdır. Çürük tuğla üstüne ancak mutsuzluk kulesi inşa edilir.

Sür tarihçi izimizi, sür ki görsün devran bizi
Bozkurt gibi sesimizi, bozkır olan evimizi.

ŞAŞIYORUM

🌸 Ayfer YILDIZ

Zorlu sevda yollarını,
Emek emek aşıyorum.
Sıvamadan kollarını,
Girişine şaşıyorum.

Tek cümlesi okunmadan
Bir garibe dokunmadan
Kalp kırmaktan sakınmadan
Yarışana şaşıyorum.

Kusursuzu sözde yazıp
Art niyetle şerli gezip
Ulu orta insan ezip
Ayrışana şaşıyorum.

Adaletim budur diye
Küstah dili salmak niye?
Helal deyip çok hileye,
Karışana şaşıyorum.

Su görünüp ateş akan
Ortalığı yıkıp yakan
Uysallığa perde takan
Bağrışana şaşıyorum.

Yıldız düşer kimse görmez,
Toplanır fazla sürmez.
Kin tutana akli ermez,
Barışana şaşıyorum.

Yine geldik son satıra
Ölüm bize tek hatıra
Mumlar yakıp bin yatır’a
Erişene şaşıyorum

BİR SEN KALIRSIN BENDE

✿ Bünyamin DURALI

âmentüsü boynundadır yaşadığının
aşkınlığı, aşırılığı boynunda

fersah fersah uzakta
bütün özlediklerin

suçun yok kahrın gizli
yürüsen ay karanlık
yırtılır yer, gök göçer
şehir arsız ve küser
sesinde çulluk izi

sular seller bulanık
ufuksuzluk revaçta
ah, senin ömrün: mülkü sırtında
asâletle sendeler, ko sendeysin
bir istiridyenin tenhâcık kabuğunda

yabanıl yanımsın sen benim alnıma kazılı
yarası katiyetle sağalmazımsın
postmodern pisliklere direnen yanım

yel aparır, sel götürür her şeyi
bir sen kalırsın bende

yazdım
bir tabletin üstüne
-mih gibi yazdım hem de-
sızılı mâzini

YANILGI

❧ Ahmet Süreyya DURNA

Öyle inanmıştım ki ve hem de katiyetle,
Dürütlükten insana zarar gelmez, diyordum.
Öyle donanmıştım ki teknil iyi niyetle,
Mânâ çerçevesinde her söze kanıyordum;
Meğerse yanılmışım.

Uyuz eşeğin bile derisini kaşırken
Rastladığım sayrüyı omzumda taşırken,
Yaşanan acıları yürekten paylaşıırken,
Tutuşanla tutuşup yananla yanıyordum;
Meğerse yanılmışım.

Daima kulağının üstüne yatanları,
Gerçeklere çiğ yalan, süte su katanları,
Ta ki görene kadar “din”le aldatanları,
Ben herkesi nefsimden üstündür sanıyordum;
Meğerse yanılmışım.

Kaymaklı kadayıfta, keza ballı lokmada,
Salt akçeli işlerde, kerevete çıkmada...
Elde tuttuklarımı gönüllü bırakmada,
Nice aç gözlülere öncelik tanıyordum;
Meğerse yanılmışım.

Arıtanlar onlardı sanki günah kirini,
Gıpta ile izlerdim rol model tiplerini,
Bol keseden dağıtan(!) kerem sahiplerini,
Muhabbet besleyerek şükranla anıyordum;
Meğerse yanılmışım.

Pansumancı başıydım ufunetli çıbanın,
İçinde yer alırdım en belirgin çabanın,
Ya bir fincan kahvenin veya bir merhabanın,
Hatırına hürmeten zora katlanıyordum;
Meğerse yanılmışım.

BASİRET VE NASİHAT

❧ Ali Kemal MUTLU

Sen dersin ki kuş ne güzel ötüyor,
Ya ağlamadaysa kendi dilinde!
Her canlının bir ahı var, unutma!
Yanar durur kendi ruh kandilinde.

Özü başka sözü başka olandan,
Yüz çevirdim riya ile yalandan.
Mal hırsını yük edip ağlayandan,
Uzak ol ki tuzak var mendilinde.

Ön yargılar, iftiralar hep maraz,
Tevazuya gölge düşürür gazez,
Aklı olan bilirse gıybet etmez;
Kul hakkı yok cennet ehli dilinde.

ÇERAĞ

İçli bir ney gibi düştün içime,
Bir nefes anıyla o günkü izden.
N'olurdu olmasa şu ayrılışlar!
Gidişler, kopuşlar birbirimizden.

Özlemek sevginin tabi' kokusu,
Gidenin yaktığı bir çıra belki...
Korlanmış maziyi alevlendiren,
Devası olmayan bir yara belki...

KAŞMİR PALTO

✿ Gülçin Yağmur AKBULUT

Sırtımdaki kaşmir paltoyu yitirdiğimde henüz on dokuz yaşındaydım. Kontrollü davranışlar sergilemediğimi, gözlerimden yuvarlanan inci taneleriyle kapıya doğru koşmaya başladığımı, hatırlıyorum. Kayıp bir şehrin caddelerinde, köpek seslerinin doldurduğu ıssız sokaklarda nereye gittiğimi bilmeden ulu orta dönüyor, amaçsız bir şekilde tüm şehri baştan başa arşınılıyordum.

Nefeslenmek için durduğumda siyah trenlerin bas bas bağırdığı istasyona geldiğimi fark ettim. Kafamın içindeki uğultuyla bölük pörçük düşünebiliyordum. Sonra gitmem gerektiğine karar verdim. Büyük bir telaşla ceplerimi yokladım. Sağ cebimde iki, sol cebimde beş lira vardı. Bir yerlerde birkaç kuruş daha olmalıydı. Zihnim karıncalandı, kanım damarlarımdan çekildi, olduğum yere yığıldım. Sanki dizlerimin bağı çözülmüştü. İstasyonun تنها bir noktasında ne kadar kaldım öylece bilmiyorum.

Kendime geldiğimde titremelerim iyiden iyiye artmıştı. Tepeden tırnağa vücudumu ıslatan yağmur, içimin koridorlarında da geziniyor, tüm bedenimi titretiyor, keskin bir bıçak ise pelteleşmiş yüreğimi binlerce dilime ayırıyordu. Çaresizdim, savunmasızdım, üşüyordum.

Yitik bir masal kokusu vardı havada. Vücudumu saran heybetli paltoyu bulamıyordum. Paltoyu sırtıma almasam da onun varlığının sıcaklığı bana fazlasıyla yetiyordu. Birden yarınki onkoloji sınavını hatırladım ama bu benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Kaktüs tarlasındaki gülü aramayacaktım artık.

Pansiyona döndüğümde masanın üstünde duran bütün kitapları yakacak, okulun kampüsüne bir daha yaklaşmayacaktım. Kendi yarama merhem olamadıktan sonra bütün bunların hiçbir anlamı yoktu.

Nice sonra, oturduğum yerin soğukluğu kemiklerime işleyince kalkıp pervasızca yürümeye başladım. Karanlık dehlizlerde kaç saat savrulduğumu hatırlamıyorum. Dizlerimde takat kalmamıştı ki ambulans sesiyle irkildim. Bir çocuğun eprimiş çığlığını duyar duymaz hastanenin önünde olduğumu anladım. Ambulanstan sedyeye aldıkları, kırk yaşlarında ve kan revan içinde bitap düşmüş adamın artık hiçbir zaman konuşamayacağını, nefes alamayacağını, hayal kuramayacağını, çocuklarına oyuncak ve şeker alamayacağını, yorulmayacağını, sevineme-

yeceğini, üzülemeyeceğini, ağlayamayacağını, gülemeyeceğini, yaşama dair hiçbir plan kuramayacağını anlayabiliyordum. Dinlenecekti. Sonsuza kadar dinlenecekti çünkü.

Hastane duvarının dibinde her şeyin farkında olan birkaç kişi ağlıyordu ama bir çocuk vardı ki içli hıçkırıkları başkaydı, bambaşkaydı. Usulca yanına yaklaştım. Sevecen tavırlarla neden ağladığını sorabilirdim, soramadım. On bir on iki yaşlarında, sarı bukleli, soluk benizli bir kız çocuğuydu bu. Ağlamaktan kan çanağına dönmüş gözleri, umarsızca açılıp kapanıyordu. Yaralı bir serçe gibi ürkek ve hüzünlüydü. Belli ki o çocuk da tıpkı benim gibi paltosunu kaybetmişti. Bütün kâinatı kucaklar gibi sarıldım küçük bedenine. Aevli bir sahradan buz tutmuş nehirlerle akıyordum.

Neden sonra otuz yaşlarında bir kadın telaşla yaklaştı bize ve çocuğun elinden sıkıca tutup onunla birlikte, sedyeyi taşıyan hastane personeline yetiştirtiler; bir süre sonra da gözden kayboldular. Annesi miydi, teyzesi miydi, tahmin edemedim. Sanki bütün gökyüzü yalnızlığın ayazını üflüyor ve fısıltılarla geceyi karanlığa sürüklüyordu.

Kızıl gece, zifiri karanlığı koynunda devşirirken kül rengi bulutlar ansızın dağıldı. Cebimde sakladığım babamın kemik saplı, eski çakısına dokundum. İçimin gökyüzünde yeni doğmuş bir ay gülümsedi. Babamın şehla gözleri geçti gözlerimden. Artık üşümüyordum. Bir ferahlık, aydınlık, serinlik, sıcaklık cenderesine girmiştım sanki.

Olduğum yerde doğruldum. Kaybedecek tek bir saniyem bile yoktu. Odama dönüp onkoloji sınavına çalışmalıydım. Üşüyordum ama benim gibi üşüyenlerin üşümesine engel olabilirdim.

Babamı ve annemli evin bahçesinde anılarla dolu bir çınar ağacı yükseldi. Annemin pencere pervazlarına bıraktığı birkaç buğday tanesine doğru uçuştı kuşlar. Söz verdim kendime ve sarı bukleli çocuğa, doktor olmalıydım.

Bir çocuğun daha paltosunu kaybetmesine tahammülüm yoktu.

YAŞAYAN ÖLÜLER TUTANAĞI

İlker GÜLBAHAR

Tek

yönlü hüznün arka sokaklarında kopar tufan
sarı güz çiçekleri boy verir ıssızlaşan parklarda

Cılız

ışıklar aydınlatmaz kalbin kaldırımlarını
en kötüsü bir başına kalmaktır ocak soğuşunda

Dudak

aralarında nefessiz elgin gülüşmeler
dört duvar arasına sıkışır hoyrat yaşam

Senden

başkası görmez reyhanların üşüdüğünü
bir sen bilirsin kuş kanatlarında rüzgarları

Bahtında

yalın bir rüyadır düş perdesinde / umut
gönyesinde eğik eksen / yandıgınla kalırsın

Yutkunduğunu

görür acı bir siren tırmanır gökyüzüne
bilmezsin kuşlar mı dokunur seslere
yoksa sesler midir kollarda ağırlaşan veba

Sarınıp

tirşe bir derinlikte titreşen gece
uzanır zambaklar ülkesinde soluk soğuk
ılık mevsimler geçer omuzların hizasından

Küçülse

eritir ihtiras buz kütesini ateş büyürken
pencereye yaslanmış alın üşür elbet
cama buğulu bir uzak bırakır kirpikler

Hırsından

serilir helezonla boşluğa ölümler
iki ray arasında yuvarlanır ruh kılıfı
içinde bilmem kaç makinist çılgılığı

İNSAN ŞEHİRİ

İsmail DELİHASAN

hikâyesini canında taşır bebek
çoğaldıkça zaman

oynadıkların birikir sahnende
kendini seyredersin geçmişinde
insan kendini seyrederken hem oynar
bugünü ve yarını yazarken

imansız ıssızlık korkunç
yoklukta yalnızlığın korkusu var
insanı şehir eden yaratan

sinsilik imansızlıktan o da insansızlıktan
bilinçli kötülük korkusuz korkutan şeytan

toprak gemimizde
aşk rüzgârı yelkenimizde
suya sızan kan

korku karanlıktı sinsiydi sıcaktı
güven soğuk sessiz aydınlıktı
kalp sesimiz sırrımızdı
ve göğe ölümdü

toprağı yaşarken bedenimiz
bir çocuk doğdu
sinemaya yeni film geldi

TORNET

🌸 Mehmet BİNBOĞA

Ah Afşin... Güzel ülkem, sevgilim...

Çocukluğumun büyülü ülkesi. Şimdilerde sakin şehir dedikleri şehirlerdendi, sessiz ve huzur dolu beldeydi bir zamanlar.

Çocuktuk ve hayat şiir gibi bir şeydi Afşin'de... Dayımın, şehri kuş bakışı gören Havsa'daki evinin damından ta Kuzbahçe'ye, Karşıyaka'ya, Mezmane'ye selam sarkıttırdık türkülerle. Baharın, rahmetli Dedem Cıro Abdullah, Koca Durmuş'un evinin karşısındaki tarlasında envai çeşit sebzedden oluşan cıvıl cıvıl bir bostan hazırlığına gireriz, Ninem Fadime Hatun'un korkusundan en küçük ayrıntıya bile dikkat eder, civardaki en güzel bostanı yetiştirmek için insanüstü bir çaba harcardı.

Bahçemiz, Mezba'nın (ki o zamanlar mezmane denirdi) az ilerisinde Tanır yolu'nun Havsa'ya tırmandığı yokuşun dibindeydi. Birkaç ay sonra dillere destan bir yeşilliğin içinde bostanımızda et rengi domatesler, yemyeşil salatalıklar, kabaklar, mor reyhanlar, naneler, sarmısaklar, soğanlar... vs. insana yaşama sevinci veren bir doğallıkta, pırıl pırıl "Göz" denilen mevkiden gelen kaynak suyuyla sulanırdı. Dedem Rahmetli cömert adamdı, gelen geçen yolculara ısrarla sebze-meyve ikram ederdi. Bahçenin başında "pusluk" denilen suyu buz gibi bir kuyumuz vardı. Kuyunun sürekli serin kalması için; daldan, çırpıdan ve çamurdan oluşan bir harçla kavuk şeklinde bir koranak yapılmıştı. Geçen yolcuların eğleşip su içtikleri serin bir vaha gibiydi bu bahçe.

Mahallenin yeni yetme ergenleri Havsa yokuşunda tordnet denen ve tekerlekleri atıl araba bilyelerinden oluşan, direksiyonu U biçimindeki bir zincir, tercihen o zincirin üzerine geçirilmiş hortumdan mürekkep arabalar sürerlerdi. Ne yazık ki benim hiç tordnetim olmadı, ben bu büyülü araca binebilmek için dayı oğullarına saatler süren yalvarmalarda bitap düşerdim.

Onlarca metre yokuşu, elimizde o tuhaf arabalar olduğu halde ihlaya tıslaya tırmanır, yokuşun başına, eski mezarlığa, vardığımızda tordnetlerimiz birer Arap atı gibi şaha kalkar bizler de mor kahküllü şehzadeler gibi sevinçten çılgına dönerdik. Tabi o zamanlar, o yollardan doğru dürüst araba geçmediği için yol saatlerce boş kalır, bizler de sonuna kadar eğlencenin tadını çıkarırdık.

Bir gün, yine o harlı oyunların birinde, oyun keyfinden başı dönen o çocuk cumhuriyeti, Tanır istikametinden gelen freni bozuk bir minibüsü fark edememiş, minibüs akşam sığınağına dalmış sekiz on ineği devirdikten sonra bir arkadaşımızı da ezmişti... Çocuk hemen oracıkta can vermiş, bizleri yakan kavuran bir acıyla baş başa bırakmıştı.

Ne vakit memlekete gitsem araba Havsa'nın yokuşu tırmanırken minibüsün altında kalan kara önlüklü o çocuk gelir gözlerimin önüne, ah anılar hüzündür biraz...

IHLAMUR KOKUSU

🌸 Sanem EREN

1.

Bir aklıma gelişin var ki
ne kadar şiir varsa
üstüne düşüyor suretin

dört nala koşan atlar beliriyor
geleceğe dair düşlerimde

Seni gülüyorsa yüreğim
uğur böcekleri
konuk oluyor saçlarıma

Umut gelip alnımdan öpüyor
aşk kanat çırpıyor
mesrur şehrin ufkuna

2.

Seni sevmek taze
ihlamur kokusu

Uzanıp bulutların göğsüne
vuslatı dinlemek
yağmurlardan

Delirmek sevinçler boyu
ve ölmek uçsuz bucaksız
demet demet kır çiçeği
yüzünün bahçesi
dermek etek etek

Ve dirilmek
gülümseyişinin kokusunda
zamanın ahraz yanı

Öpmek hüznü yokluğunda
adı sen olan her şey gibi
alnının ortasından
bir çırpıda

SANA AÇILMAK

❁ Serhat AKDENİZ

keşke
bir gemi ulu orta denize açılır gibi olsa!

...
damarları aşkla dolu
yüzmeyi bilirim, rüzgârı bulursam diyen.
ne olur,
hiç sorgusuz kurulsan ellerime
duru suda uyur misal yüzen bir tüy gibi
neye mâlolursa râzıyım
doğu batı yönünde açıp kollarımı
kucaklasam alnının kuzeyini
sende uyanıp ayak ucunda batırsam güneşi
saçılma gölgeme renk renk çiçekler
nefesinden umutlar türetsem bir bir
hiç uyanmak olmasa rüyâlardan.

sen uyku olsan mesela, ben bir nehir!

en تنها vakitlerde kandırsak şehrin kalabalığını
sarhoş gibi rapsodi adımlarla
dolaşık cümleler gezdirse bizi lâmekan
en yakışanlarını giymiş ol sen gözlerine
fondipleylim boydan boya caddeleri camekan
camekan
kim ne karışır ki
okulu kırmış çocuklar olsak bir günlüğüne
treni kaçırmış yolcular...

hem dökeriz terimizi denize
kaybettiririz izimizi
kim bilir
belki gök çeşmeden yıkarız ellerimizi

sen kalabalık ol işte, ben şehir!

savursam diyorum tüm siyahları
köhnemiş bed nefesleri
göç ettirsem aklını usturuplu dizelerle
olmazsa, çağırısam Neruda'yı
sen anlat desem
sen çıkar bu masaldaki gerçek payı!

olmaz mı
sığırcık telaşı gibi sarılsan avuçlarıma
olmaz mı
tersi düzü belirsiz aynalar gibi kandırsak zamanı
sen kağıt olsan ben bir damga
ve turabî bir nâra savursam halka
tüm zehrini,
tüm veremini boşaltan bir kalem ya da
duyar mısın yine sesimi
anlar mısın beni

tamam, hadi ver elini!

yakamoz cümlelerle konuşsak mesela
hiç söylemesek adımızı
dünümüzü döksek tümünden çöpe
kırletmesek hiç yarınları
ben görünmez olsam mesela temelli
sen benim...

ve görülmesen benden başka hiç kimseye!
kime hesap veririz ki!

beyhude bir şenlik olmasın diye
çarpmasın kapılar geriye
sen mışıl bir uyku olsan
ve ben hiç uyanmasam
ne borçlanırsın tanrıya
üstlenirim ben
ne ödememiz gerekirse!

bir gemi uluorta denize açılır gibi olsa keşke
sana açılmak!..

GERÇEK MUTLULUK

Harun ÇİTİL

Deli Ahmet'in geçmişi üzüntülerle doluydu. Annesini altı yaşında zatürreden kaybetmiş, analıkla yıldızı hiç barışmamıştı. Hele hele analık peş peşe üç erkek çocuk doğurunca Ahmet'i tamamen dışlamıştı. Analık acımasız bir kadındı. Babası ise tam bir kılıbıktı. Analığın ağzına bakıyor, o ne söylerse ona inanıyordu. Mahallenin çocukları da fakirlikten dolayı Ahmet'i dışlamışlardı. Ahmet kendisine yapılan haksızlıkları hazmedememiş, kavgacı bir tip olmuştu. Gözünü budaktan esirgemiyordu. Bütün bunlardan dolayı ona Deli Ahmet demişlerdi. İlkokuldan sonra ortaokula gönderilmedi. Marangoz çıracağı olarak sanayide çalışmaya başladı. Alirza Usta ona çok iyi davrandı., babasından görmediği şefkati ustasından gördü. Ustası ona akıl verdi:

—Ahmet aile durumunu iyi biliyorum. Paranın kıymetini bil, paramı çar çur etme Kazandığın parayla gram altın alarak bankaya yatır. Altın en iyi yatırım aracıdır. Alirza Usta'nın yönlendirmesiyle şirketlerde kalıpcı ustası olarak çalışmaya başladı. Parasını altına yatırıyordu. Kazandığı parayı altına yatırdı.

Askere gitti, askerde arkadaşına yapılan bir haksızlığa karşı çıktı. Kavgaya ettiği çavuşun iki dişini kırıldı. Askeri mahkemede yargılandı. Üç ay hapis yatıktan sonra askerliğini uzatarak terhis oldu.

Memlekete döndü, yine inşaatlarda kalıpcı olarak çalışmaya başladı. Altın biriktirmeye devam etti. Mahallede herkes onu kavgacı, asabi, geçimsiz biri olarak biliyordu. Ama Ahmet otuz beş yaşına gelinceye kadar kimsenin ailesine, kızına yan gözle bakmamıştı. Bunu da herkes iyi biliyordu. İçkisi, kumarı yoktu. Düzenli namaz kılmazdı ama cuma namazlarını hiç kaçırmazdı.

Artık akıllanmıştı. Birikimleriyle mahalleden eski, küçük bahçeli bir ev satın aldı. Evin bakımını yaptırdı. Sıra evlenmeye gelmişti. Babasının ilgisizliği devam ediyordu. Alirza Usta Zeynep'i Ahmet'e istediğinde Zeynep'in ağabeyi tereddüt etmişti. Zeynep hem öksüz hem yetim bir kızdı. Ağabeyinin yanında kalıyordu. Yengesi de Zeynep'in evlenip evden gitmesini istiyordu.

Alirza Usta, Ahmet'e kefil oldu. Kısa bir hazırlıktan sonra Ahmet ile Zeynep evlendi. Evlendiklerin-

de Zeynep yirmi, Ahmet otuz beş yaşındaydı. Ahmet çok kıskançtı. Hiçbir komşuya gitmesine izin vermiyordu. Geçmişteki sıkıntılar evliliğe olumsuz yansıtıyordu. Ahmet bazen eften püften şeylerden karısına şiddet uyguluyordu. Zeynep ise çaresizlik içinde yaşadıklarına sabrediyordu.

Zeynep Hanım'ın peş peşe iki oğlu oldu. Birincisine Emre, ikincisine Burak adını koydular. Günler geçtikçe Zeynep Hanım ile Ahmet arasındaki sevgi bağları güçlendi. Artık, Ahmet Zeynep Hanım'ın bir dediğini iki etmiyordu. Karısını çok seviyor ve ona güveniyordu.

Ahmet Usta, iyi bir aile reisi olmuştu. Hem hanımına hem çocuklara marka giyecekler alıyordu. Çünkü çok para kazanıyordu. İki de çocuklarına iyi bir anne ve baba olmak istiyordu.

Güz mevsimiydi. Tabiat bir renk cümbüşüne bürünmüştü. Ekim ayının son günleriydi. Gündüzleri hava güneşli ama geceleri poyrazın etkisiyle çok soğuk oluyordu. Havada tek parça bulut yoktu. Epey zamandır yağmur yağmamıştı. Ekinler göcek olmamıştı. Havalarda böyle giderse ekinler telef olacaktı. Bundan dolayı çiftçiler yağmur duasına çıkmıştı.

Zeynep Hanım sobayı kurmuştu. Akşamları sobayı yakıyordu. Öteden beri bu yörede sobalar 29 Ekim Cumhuriyet Bayramı'nda kurulur, 19 Mayıs Atatürk'ü Anma Gençlik ve Spor Bayramı'nda sökülürdü.

Zeynep Hanım, oğlanların okuldan gelmesini bekliyordu. Çocuklar zaman zaman okulun bahçesinde top oynuyor ve eve geç geliyorlardı. Emre yedinci, Burak altıncı sınıfa gidiyordu. Emre ve Burak peş peşe eve geldiler. Emre üzüntüsünden annesinin yüzüne bakamıyordu. Burak da sessizdi. Belli ki bir şeyler olmuştu.

—Çocuklar! Ne var, ne oldu? Biriyle kavgaya mı ettiniz? Suratınızın bu hâli ne?

Çocuklar başlarını öne eğdiler, konuşmak istemediler. Çaresizce, korkarak annelerine baktılar.

Zeynep Hanım tekrar sordu:

—Ne olduysa bana tek tek anlatın. Babanızın ne

kadar öfkeli olduğunu biliyorsunuz. Olduğu gibi her şeyi anlatın.

Emre ağlamaklı bir sesle konuşmaya başladı:

—Anne, okul dağıldıktan sonra okul bahçesinde arkadaşlarla top oynuyorduk. Bir arkadaşımın topu almak için mücadele ederken ayağım taş duvara çarptı. Babamın, geçen hafta aldığı adidas spor ayakkabısı yanından yırtıldı. Bundan dolayı babamdan çok korkuyorum. Burak annesine baktı:

—Zeynep Hanım rahatlamıştı ama kocasının öfkesinden de kaygı duymaya başladı. Geçen yıl Burak, spor ayakkabısını çamura batırdığı için babasından dayak yemiştir, Zeynep Hanım, Ahmet'i zor zapt etmişti. Aynı şeyleri Emre'nin de yaşamasını istemiyordu. Kocasını nasıl ikna edeceğini düşünmeye başladı.

—Çocuklar, siz bu konuda babanıza bir şey söylemeyin. Ben uygun bir zamanda babanıza söyleyeceğim.

Akşama yakın Ahmet Usta eve geldi. Elini yüzünü yıkadı. Acıkmıştı, nasırlı elleriyle yemeğini yedi. Haberleri izlemek için televizyonun karşısına geçti. Ana habere on beş dakika vardı.

Sakıp Sabancı ve eşi Türkan Hanım'la röportaj yapıyordu. Sakıp Sabancı kendi ağzı (aksan) ile iş hayatını, başarılarını, çalışma disiplini anlatıyordu. Sunucu kadın ona aile hayatını sordu. Türkan Hanım'ın teyzesinin kızı olduğunu ve birbirlerini severek evlendiklerini anlattı.

Sunucu kadın:

—Bunca zenginliğiniz var, herhalde mutlu olmalısınız, diye sordu.

Sakıp Sabancı'nın içi yanıyordu. İlk çocuğu Dilek altı yaşına kadar yürümemişti. Oğlu Metin, doğuştan spastik felçliydi. Avrupa'nın ve Amerika'nın en ünlü doktorları çare olamamıştı. Kızı Sevil normaldi. Ağlamaklı bir ses tonuyla konuşmaya başladı:

—Türkiye'nin en iyi otomobilini ben üretiyorum ama benim oğlum bu otomobillerden birini bile kullanamıyor. Benim oğlum çorap giymedi, ayakkabı eskitmedi, yaşlılarıyla sokakta top oynayamadı, "Babacığım!" diyemedi. Oğlumun bu durumunu görünce o kadar üzülüyorum ki. Ne olur Allah'ım benim hiçbir şeyim olmayaydı, soğan ekmek yiyeydim ama çocuklarım normal olaydı

Sakıp Sabancı'nın da eşi Türkan Hanım'ın da gözleri yaşlarla dolmuştu. Sunucu da duygulanmıştı.

Ahmet bu konuşmalardan çok etkilendi. Zeynep Hanım fırsatı kaçırmadı:

Ahmet, bugün okul dağıldıktan sonra Emre, okul bahçesinde top oynarken istemeden spor ayakkabısı yanından yırtılmış, dedi.

Ahmet, bir hanımına bir de oğlu Emre'ye baktı. Çocuk, başı önde korkudan tir tir titriyordu. Burak oturduğu yerden olanları izliyordu.

Ahmet, Emre'ye baktı.

—Emre, ayakkabını getir, neresi yırtılmış, bakayım... Çocuk korka korka sağ ayakkabısını babasına uzattı. Ahmet, eline aldığı spor ayakkabıyı evirdi, çevirdi. Bir parmak uzunluğundaki yırtığa baktı:

Emre, yanıma gel, dedi.

Emre çekine çekine babasının yanına vardı. Zeynep Hanım, Emre'yi dayaktan kurtarmak için yanlarına yaklaştı. Ahmet, birden Emre'yi kucakladı. Ona sınımsıkı sarıldı, yanaklarından şapur şapur öptü. Zeynep Hanım ve Burak gördükleri karşısında şaşkırdılar. Emre de şaşkıncı:

Ahmet içinden düşündü. Benim çocuklarım sağlıklı, ikisi de zehir gibi akıllı... Geçen yıl ikisi de takdirname aldı. Ben de hanımım da sağlıklıyız.

Ahmet, mutluluklarının farkında varmıştı. Herkesin yüzünde bir gülümseme, bir mutluluk vardı. Bir an sessizlik oldu. Ahmet, gülümseyerek konuşmaya başladı:

—Hanım, Hanım! Ben Sakıp Sabancı'dan zenginmişim de haberim yokmuş! Bunu şimdi daha iyi anladım. En büyük mutluluk, en büyük zenginlik sağlıklı olmakmış.

YILBAŞINI KUTLAMAK

❁ Haşim KALENDER

Müslüman'a kan kusturan dinsize,
Güç olmaktır yılbaşını kutlamak.
Jandarmalık satıp duran densize,
Taç olmaktır yılbaşını kutlamak.

O millete benzeyenler yuh size!
Acıyan yok vatansıza evsize,
Düzene, zorbaya, kele tüysüze;
Saç olmaktır yılbaşını kutlamak.

Hak vermektir canilere, suçluya
Alçalırsın yalpalarken güçlüye,
Katılarak Yahudi'ye haçlıya;
Hiç olmaktır yılbaşını kutlamak.

Fetva kesip Müslüman'ım diyerek
Haçlılara uyar kostüm giyerek.
Haktan gayrisine boyun eğerek
Aç olmaktır yılbaşını kutlamak.

Hocalardan ikaz alır dön diye,
Kararları getirirler kündeğe,
Kesilmeden mundar olan hindiye
İç olmaktır yılbaşını kutlamak.

Yarasını inanana sardırıp
Etrafını haç ağıyla ördürüp
Erklerini Yahudi'ye kırdırıp
Koç olmaktır yılbaşını kutlamak.

Düşman kol koladır sen gel yanıma,
Sar, sarmala agu olma canıma.
Bu serkeşlik dokunuyor kanıma,
Suç olmaktır yılbaşını kutlamak.

Küfrü katma Kalender'in harcına,
Abdest namaz kâfi gelmez borcuna.
Hıristiyan kalesinin burcuna,
Haç olmaktır yılbaşını kutlamak.

BOSNA HERSEK

❁ Muhammet Baran ASLAN

Boşnak şarkılarından ne kaldı geriye?
Mavi kelebeklerin kanatlarında
Damlalarla büyüyen bir avuç kan.
Çetnik' in ağzında şarap kokusu
Yan diyor hayâsızca
“Bosna-Hersek yan!”

Ansızın yağmurlar başlamış gibi
İniyor gözbebeklerine mermiler.
Toprağa karışmış çocuk ve keder...
Topraklaşmış bağrında binlerce can!
Bir babanın kırışık parmak ucunda.
Geçip gidiyor işte bu hayat.
O parmak ekmeği için çalışır.
Veya basar tetiğe yıkılır devran!
Ey Bosna-Hersek! Senden geriye
Kalmasın hiç acı yahut harap han!
Kan emici batılı düştü peşine.
Maşa oldu anca zalim Sırbistan!

Boşnak şarkılarından ne kaldı geriye!
Emperyal güçlere birkaç itiraz.
Ey Bosna-Hersek! Senden geriye
Koca bir mazi kaldı bir de kanlı saz.

İLK SANAT ESERİM GÖKYÜZÜ

✿ Nimet TANER

kendimizi unutturuyorduk şehire
kendimiz ve ellerimiz hiç durmadan
yeşil olan ve yeşil kalan bir yazdan
kim azaltabilir ki bizi
biz en eski tanış
ancak uzatıp yolları
kısıyalıyorduk mevsimlerden yazdan
eksiliyorduk cümle nesneden
oksitli tükenmişliğimiz dahi evreni kapsar
eskici pazarlarına aldırmadan

yüzyıl kadar eskiyiz çınarlardan
yüzyıl kadar uzun

şimdi sorsam
her bir izimi anımsar bu krom tarlalar
ve kızıl kahve yollar
vermilion güzlerden Mısır mavisi göklere
uyandırırđım her sabah güneşi
gün ışığında tarlalar gibiydi yüzün

okyanusa kıyımız olmasa da
bizim için bahar arada kalmış
Fikret Mualla pembesiydi
ürkek serçe telaşında biraz
renklerin çizgilere bölünüp
çizgilerin nefes aldığı bir şeydik
Paris sokaklarında
otlağın en küçük parçası olsak da evrende

yüksük otu değildi hiçbir derde çare
hem zehirlenirdim yeşile ihtiyaç olmayan bir
evde

zamanı başka pencereden görme merakıyla
belki de

sevme bozukluğum vardı kim bilir
sevmeyi seviyordum hoyrat bir inatla

bu yüzden işte

özenle dizdim kuşları dallara
uyandırdım kelebekleri her bahar usulca
hep nisan serptim papatyalara kırlara
yorulmadan doğurdum bulutsu baharları
ve bütün sıska kışları

yaşamın boz mor odalarında

boyadım bütün saçlarımı kirli beyaza
birlikte gençtik

birlikte geçtik aydınlığın olgun cazibesinden
çağır güneşi şimdi boyasın ağaçları ve evleri
yıkasın sokakları puslu şehri
renklerin doğduğu o vakit
yine bekliyor olacak hayat bizi

ARZUHÂL

🌸 Mehmet OSMANOĞLU

Ya Rab! Arzuhâlimdir bu içli hissiyatım
Her dem isyanla geçti, bütün ömrü hayatım.

Ne müptela olmuşum, zehrine bu âlemin,
Peşinde koşturmuşum, hevây-ı hevesimin.

Bir ânım yaşanmamış, gaflet içre olmadan,
Nisyan kuytularında dolaşıp kaybolmadan.

Sayılı nefeslerim zay'olmuş ağıyar için
Her hâlim ayrı kusur, her kusur ayrı biçim.

Günahım sızar gönül kabımdan katran gibi
Akıtsam gözyaşımı, kıpkızıl bir kan gibi.

Arındırır mı bilmem ruhumu kirlerinden,
Ve beynimi vehimli, girift fikirlerinden.

Hem öyle mücrimim de, bir o kadar arsızım,
Nasır tutmuş yüreğim, taşlaşmış, duyarsızım.

Her zerresiyle seni haykırırken kâinat,
Kalbimi sarıp durmuş, gaflet perdesi kat kat.

Bakıp da görmemişim, iştirip duymamışım.
Bir yalancı mehtabın, ufkuna aldanmışım.

Avutup durmuş beni, üç beş kırık taatim,
Beyhude meşgaleden, kalmamış hiç takatim;

Bir küheylan misali yolunda koşmak için
İfritten engelleri, kat edip aşmak için.

Bu serkeşlik içinde gün akşama evrilmiş,
Yıkılmış hane-i dil, viraneye çevrilmiş.

İkliminden uzakta harap olmuş gülzârım,
Rahmetini gözlüyor, elemli intizarım.

Ellerim kir yumağı, açılmaya yüzü yok;
Bu dönülmez akşamın bilirim gündüzü yok!

Titreyen ellerimi açtım ümitle sana,
Yüzüstü sürünerek işte geldim kapına!

Lâkin ne sermayem var, ne de bir hazırlığım,
Nedamet ve gözyaşı heybemde tek azığım.

Bir yanım, haşyetini düşünüp titremekte,
Bir yanım göz ucuyla affını gözlemekte.

Affedersen elbette, o senin şanındandır,
Etmezsen Ya İlâhî, akıbetim hüsrandır.

Hüsrana düşenlerden eyleme beni ya Rab!
Bu feryadımı ancak gökler eder istiap

Boş çevirme kapından, ey yüceler yücesi,
Sana vuslat ânımı, eyle düğün gecesi.

Gayrıdan sana yönelt, bütün iştihakımı
Aydınlat, cürümlerle kararmış afakımı.

Ki ben, sade mağfiret istemiyorum senden,
Sende fani olayım sıyrılıp bu bedenden.

Bilirim seni bulan sahiptir her devlete,
Senden mahrum olansa, mahkûmdur sefalete.

Ondan seni isterim vazgeçip her matluptan,
Kaybolmadan güneşim, kızıllaşan guruptan.

Bir sana sızlanırım, bir tek sanadır nazım,
Bir sensin istediğim, leyl ü nehâr niyazım.

Öyle yandır aşkına, kemiklerim kavrulsun;
Çekilsin met ve cezir, vehimlerim durulsun.

Bir seni görsün gözüm, gayrısı ağıyar olsun;
Bu aciz, kemter kulun senle bahtiyar olsun...

KELİMELERİN ARKA YÜZÜ

✿ Mehmet MORTAŞ

Okumak; en derinden ve şiddetle beynimi ve düşüncelerimi sarsan, sakın sular gibi bekleyen köhne-miş, sıradanlaşmış, basitleşmiş inançlarımı yerinden oynatan, aklımın kelimelere karşı bir tavır alışını, karşı koyma sürecidir.

Hemen okumaya başlayamam çünkü tavır alırım türlü türlü önyargılarla yaklaştığım kitabın yüzüme bakan kapağına. Kitabın ismi cezbedici, ilgi çekici karanlıkta yanıp sönen ışık gibi işaretlerle yoklamışsa ön belleğimi okuma isteği başlama seansına girer; okumaya başlamanın hazırlıkları hislerimi harekete geçirir ve kendime doğru yol alırım.

Okumaya yol almak, kışın bahara yol alması çiçekleri bağrında barındırması gibidir. Yeter ki kitabın ismi içimdeki kronikleşmeye kadar varan ve kelimeler dünyasının sahillerinden uzak kalmış beynimin hezeyanlarını yaklaştırır kendine. Dar-madağınık olan düşüncelerim, kendi mevkiinde ve birbirleri ile çelişmiş sözcükleri, öykünmeye çalışan duygularımı biraz silkelesin, ne oluyor bu kitabın ismi beni kendine çekiyor desin. İşte o zaman okuma hissi bütün benliğimi sarar kelimeler dünyasının sahiline yanaşırım. Başlangıç aşamasında düşüncelerim amansız bir mücadele verir, okuma eylemim ve yeni bilgiler ön belleğimin içinde kaybolup gider.

Okumak, daha ilk kelimesine, harfine, sözcüğüne başlamadığın kitabın ilk sayfasını, yazarın başlangıç heyecanını yakalayabilmektir. Tabi ki okur için başlangıç biraz sıkıcı olabilir, kelimeler daha sahile vurmamış, daha denize açılmamıştır. Sözcük kırıntıları, işe yaramayan kelimeler vurmuştur sahile.

Ürkek ürkek girersin kelimeler ülkesine, kendini suskun ve çaresiz hissedersin. Suskunluğun kitaba olan saygıdan hürmettendir ve sessizce okumaya başlarsın kelimeleri incitmeden hor görmeden. Sen kelimeleri incitmez, hor görmezsen sana hayatın sırlarını getirir ve bir kayık olur bindirir sırtına. Ve su almayacak binek üzerinde kelime toplaya toplaya yol alırsın. Irak olanı, ulaşılmaz olanı; anlayamadığın, kavrayamadığın, sır zannettiğin hayatın anlamı yavaş yavaş gün doğumuna dönüşmeye başlar. Yönünü daha kolay bulursun. Devam edersin yazarın ruhundan çıkmış doludizgin kelimelerin içinden.

Kimi zaman kendi dünyana sığdıramadığın, kabullenemediğin, düşüncelere rast gelirsin rest çeker-sin. Olmaz dediğin akla karşı tezler gibi algıladığın

kelimelere itiraz edersin, hatta itiraz edecek vakti bulamadan aniden çıkan bir rüzgâr salları bindiğin kelimelerden yapılmış kayığı. Olmaz dediğin, şaşkınlığını gizleyemediğin kelimelerin içine yuva yapmış düşüncelerin peşinden gider, yönünü bulacak bir pusulanın olmadığını görürsün. Hem kitaba hem yazara kızarsın. Kızmak hakkımız dersin geri dönmek istersin fakat bir defa çıktın yarılادين yolu, yaralandı yüreğin, acının gerçek tadını hissetti kalbin ki kelimelerin bıraktığı kalp acısının hiçbir acıya benzemediğini anladın. Suskun ve çaresiz okumak hissini durdurmadın ve yol almaya başladın, kelimeler denizinin sonunu merak ettin, sözcüklerin derinliğini merak ettin, denizin ortasında anlamdan oluşmuş bir ada var mı diye merak ettin. Kafanda şekillenmeye başladı haritada yeri olmayan kitabın ruhu. Yazarın deruni tarafına bir bağ kurdun, kelimelerden yapılmış kayığının içine sözcüklerden bir otağ kurdun, bulutun ve yağmurun arasındaki ayrılmaz bağı aşk ile yoğurdun. Seküler dünyanın talan ettiği yerlerden uzak, hisler dünyasında gerçekleşen, kelimeler denizine doğru uzanan ve yazarın iç dünyasında sonuçlanan bir muştunun olduğunu gördün.

Ölüm duygusunu bastıramadığımız gibi okumak, içimizde susturamadığımız bahar cıvıltısı, toprakla oynayan çocuğun masumiyet halleri, çölleşmiş yüreklerle yolculuğa çıkan bulutun serüveni. Öğrenmek, kışın bağrında saklanan baharın, yeryüzünün kımıl kımıl hazırlığını görmek istemesi, İçimizde önleyemediğimiz soyutun resmini çizdiğimiz, dünyayı anlamlarla bağladığımız, kopmaz ve birbirini duygularla bağlayan bağ demek değil mi? Kitabın sonlarına doğru gelmek sonun başlangıcıdır, gecenin sonu gibi ve iç dünyamızda soyut olanın resmini çizmek değil mi. Kelimeler denizinin sonuna gelmek hislerin, aklın karanlık odalarında güneşin doğması, tan yerinin ağarması değil mi?

Kitabın cezp edici ismi ile çıktığın yoldan bitiş noktasına kadar bir edebi sanat gördüysen, hissettiysen sonunda da aklettiysen yazarla, kelimelerle dost arkadaş oldun demektir. Hem bir kelimedenden diğer kelimeye hicret ettin, çölleşmiş ruhunda bir damla anlamın yeşerdiğini, büyüdüğünü gördün demektir. İsmiyle, içindekilerle dost olduğun kitabı özenle incitmeden yüreğinde bir buse kalarak kitaplığın sessiz taraflarına koyuverdin.

BANA BENİ GERİ VER

❧ Filiz Kalkışım ÇOLAK

bana beni geri ver
yaşama sevincimi deliliklerimi
diz boyu
yankılandıkça çoğalan gülücüklerimi
bana kalbimi geri ver

kırık da olsa sana çıkan hayallerim vardı
usturalar savrulsa da o hayallerime
bilensem de biçkinliğinde
bana sana çıkan hayallerimi geri ver

mavisi bozuk bir plağa çalsa da
tutkularım vardı benim

içimde açıldıkça ısınan gelinciklerim
tan kızılı heyecanlarım
bahtıma eğilen sevdan vardı
gönlüme süzülen sözlerin

hani nerede şimdi
gecelerime doğan gözlerin
tenime tutunan ırmakları kirpiklerinin

bak yarıyı buldu ömür
böylemi gireceğiz son deme
avuçlarımı yakan gözyaşlarımla mı
sensiz mi

bana beni geri ver ne olur
kırık bir tabut gibi omuzlarda giden gençliğimi
bana kalbimi geri ver

AT NAL İLE

❧ Ali ŞAHİN

Yuvarla sözü hiç değme hatıra,
İnsan yaralanır özden dil ile.
Kem sözü kim, nere, nasıl götüre?
Hatır sormak yordam ile yol ile.

Say ki gönül kadeh, camdır, şişedir.
Sanmayın bi-şekil bin bir köşedir.
Kırılma âlemi boydan kuşatır,
Tamir olmaz para ile pul ile.

Âdem Havva ana insan atası,
İlk günahı görün dilin hatası,
Dedi Musa Ya Rab var mı ötesi;
Konuştu Tur'da bir Allah kul ile.

Bulunmaz âşıkta mülk arama,
Tutuldu Mecnun çölde vereme.
Ayrılık herkese ateş kor ama
Bülbülün şakıma derdi gül ile.

Takılır çengelli diller töreye,
Art niyet dağ örer derler araya,
Viraneler döner acar saraya;
Dünya imar olur tatlı dil ile.

Velhasılı kelam kelamın özü:
Arif anlar azdan çok çoktan azı.
Yabana atmamak gerek bu sözü,
“İnsan sözle yürür atlar nal ile.”

VAR GİBİ

Aslan AVŞARBEY

Yiyecek bir lokma bulunmaz evde,
Giyinir gezersin toyun var gibi!
Bir karış uzunluk, bir tombul gövde
Salınır durursun boy'un var gibi!

Bol keseden harcar hava atarsın,
Evde döşek yoktur, handa yatarsın.
Herkesle çekişir caka satarsın,
Ankara'da büyük day'ın var gibi!

Sırtında gömlek yok gezme kabanla,
Kendin ile övün, değil babanla.
Prof'un oyu bir iken çobanla,
Şişersin on tane rey'in var gibi!

"Rızkın benden, sen boş dur!" demiş Allah,
Bu tam sana göre iş demiş Allah,
Sanki yürü değil koş demiş Allah!
İkbale döşenmiş ray'ın var gibi!

Bir sensin sanki bu âlemin beyi,
Yalnız senin kafan alır her şeyi.
Hava atma boşa, gördüm karneyi;
On tane zayıf bir iy'in var gibi!

Sen devsin, herkesi cüce görürsün,
Küçük dağlar senin gibi yürürsün,
Yanına birini almış sürürsün;
Def çalıp oynayan ay'ın var gibi!

Kervanın devesi, boduğu* sensin,
Bilmezler âlemin hödüğü sensin,
Memleketin meşhur düdüğü sensin;
Çalarsın kavalın, ney'in var gibi!

Bu millet elinden çeker cefayı,
Şölenler, düğünler süren sefayı.
Naralar atarsın bulup kafayı,
Bir elde kadehin mey'in var gibi!

Sen bir cıvır oğlan, hanımın süslü,
Yengenin yanında ulusun uslu.
Korkudan titrersin gözlerin puslu,
Evde valide-i kayın var gibi!

Kârı için süte sular katsan da
Üç kuruş ineği bine satsan da
Her gece istiareye yatsan da
Tutmuyor hesaplar, zayı'n var gibi!

İnsan ki her zaman birbirini yer
Yüz yalan söylerse bir kez doğru der
Dostluk ihalede, teklifini ver
İleri sürecektir pey'in* var gibi!

Canana değil bu manalı sözler,
Taşlayıp hicvedip gülerken bizler.
Bir hüznün çökmüş yaşarmış gözler,
Yapraklar üstünde çiy'in var gibi!

Umutsuz vakasın, olmazsın iflah.
Allah ıslah etsin bulasın felah.
Bir elinde mendil, belinde silah;
Halay başısın da, tey'in var gibi!

AYBALA'M

❧ Adem YAZAR

Asırlardır böyleydi bil ki böyle kalacak,
Bülbülün mey(i)li hep güle düşer Aybala'm!
Aşk ki nar-ı cehennem, her dem öyle kalacak,
Seven yürek yanar da küle düşer Aybala'm!

Toz kondurmaz maşuka, her cürmünü aklarsın
Hüsn-i zan ile yıkar, nazarında paklarsın.
Sebebini sır eder, yüreğinde saklarsın
Ayan olur, gün gelir dile düşer Aybala'm!

Perişan vaziyette baş açık yalın ayak,
Çıkar da gezinirsin dağ bayır, ova, koyak
Yorulmayı bilmezsin, devam edersin yayak
Mecnun olur aklın da, çöle düşer Aybala'm!

Davul bile vururmuş daim dengi dengine,
Fakir fakire düşer, zengin olan zengine.
Aldanıp da kapılma aşk zehrinin rengine,
Bil ki her güzelliğe hile düşer Aybala'm!

Söylediğim bu sözler hepsi hayat içinden,
Hisseni sen bul çıkar, nasıl niye niçinden.
Var'ı olan anlamaz garibanın hiç'inden,
Bildin mi bize neden çile düşer Aybala'm!

SEVDA

❧ Ziya NURDAN

Gel beraber aşalım bu sevda yokuşunu,
Hayata bir parantez açiverelim Sevda!
Beraber işleyelim aşkın son nakışını,
En güzel desenleri seçiverelim Sevda!

Zemherisi üşütmez seninle kış gelse de
Herkes seni kibirli biri gibi bilse de
Dinmeyen gözyaşımı kendi elim silse de
Mutluluk kadehinden içiverelim Sevda!

Gündüzün tesellisi geceye yüklenirken
Yüzünün güzelliği kalbinde saklanırken
Her dakika bahtıma hicranlar eklenirken
Vuslatın cennetine uçuverelim Sevda!

Teklif bekleme artık gönül tahtıma kurul,
Yanı başımda dur da ister kız ister darıl,
Beni de bulamazsan resimlerime sarıl!
Gururuna en büyük suçu verelim Sevda!

Bitmeyecek özlemle yollarına bakarken
Sensizliğin acısı içerimi yakarken
Umutsuzluk zalimce bileğimi bükerken
Umudu yarınlara saçiverelim Sevda!

ZAMANIN RUHU

❁ Furkan EREN

Yaşam serüvenimizde aynı anda birçok çağı yaşamaktayız. Kimileri bir kuğu gibi yükselirken kimileri düşüncelerinin içerisinde durmakta, kimileri çağın şahitliğini reddederek gerilemekte, kimileri de atomun füzyon çökmesi gibi çökmekte. Detaylara takılıp aklı dumura uğratmadan kâinatın üzerinden bütüne bak.

Zamanın ruhuna yenik düşenlerin kendisini avutmasıdır çıkmaz sokakların kendi dünyasında başlaması. Güneşin soğuyan kısmı gibi yavaş yavaş kaybolan hisler gerçeklerin üstü kapatılabilir, oysaki karanlığın bağırını delip geçen hakikatin üstü kapatılamaz. Düşüncen inancınla sen bulunduğun coğrafyanın çocuğusun. Yani “Coğrafya kaderdir.” Ve sen kaderinle beraber bir çağ açıp bir çağ kapatacaksın.

Göz kamaştırıran, gönül çalan 21.yüzyılın rengârenk kuşağı üzerinde ne çok hayatlar var. Hayatların gelmesini gitmesini ayırt edemezsin, bir görünürler var ile yok arası, fakat etkilenir kalırsın bir ömür boyu. Bu çağ patavatsızlığın üzerine kurulmuş, savurganlığın ihtişamında yürekler savurur, iç yangını sönmüş yürekler. Ve bu çağ yiğitlerin tertemiz yüreklere dökülmediği azmin kuru bir dal gibi kırıldığı bir çağ. Fikir farkındalığı akıl dışı varlıkların muhatabı sanki bu çağ. Dostluk, arkadaşlık ne kadar da patavatsız kelimeler üretiyor

İnsan, serüvenin üç yüz senaryodan meydana geldiğini ifade eden, William Shakespeare’i, özgün sanılan tekliflerin arkasına saklanmış godotu bekleyen asıl eserleri gösteren Cemil Meriç’i okuyarak kısa olan hayatı uzatabilirsin. Uzattığın bu yolculuğa benzer karanlık olan yolculuk okuyarak önünü gösteren adeta bir fener gibidir ve hissedersin o zaman soğuyan güneşi değil ışılan ve ısıtan güneşi görebilirsin. Okudukça kelimeler, kelimeleri bulur ve kelimeleri aydınlatarak kendi farlarını açar; kararın metinleri aydınlanır ve ufkunu görmeye başlarsın. Kapalı kitapları açarak içine güneşin ışınları sızabilsin. Kelimeler, kavramlar parlasın ışıl ışıl karanlığa gömülmeden hayat serüvenini tamamlarsın.

Günümüz çağında birden çok çağ yaşamaktayız. Yaşamaya yaşadığımız çağda kendimizle yüzleşmekten korkmamalıyız. Korktukça haki-

kati görememekteyiz ve sürgit irdelemekten geri durmuyoruz. “Herkes yanlış, bir ben doğruyum.” inancı, düşüncesi ve tavrı ne kadar ironidir. Yaşam kişinin kendisiyle başlar ve biter bu süreç ve serüveninde kişi her şeyi yaşar, görür. Manası ve anlamını derinliklerden iğne misali kuyuyu kazarak görür, fark eder ve misyonunu tamamlar. Yapılan yanlışlara kılıf uydurmak uzun yıllar almaktadır. Yanlışta yanlış yatırımlar yaparak doğruyu bulmak, soyuttan somuta geçmeyecek bir rüya fragmanıdır.

Kişi geleceğe dair hayaller kurar, yatırımlar yapar. Oysaki ben geçmişe dair heybemde neler varmış onlara bakmak, o günkü yaşadıklarımı bugünkü aklımla tartmak, ölçmek ve değerlendirmek isterdim. Kişi dünü bilmeden bugüne ve yarına çıkamaz, çıktığını zannettiğinde ise hafif bir sarsıntıda gazete yaprakları gibi uçuşur.

Çağın insanı büyük alış veriş merkezlerinde, camekânlar önünde aklını sonun başlangıcına köle etmektedir. “Köle pazarında satılan insanları değil inançları gördüm.” Çağın insanı, aklı kiraya vermeyen yolları okumanın sarp dağlarında armalıdır. Akli ile kalbi arasına hakikatin kaynağını koymalıdır.

Aklını mantıkla donanımlı hale getirebilirsin çünkü mantık doğruyu, yanlış, yararlıyı, zararlıyı düşünürken yanılmama ilmidir. Aklın yansımasıdır lisan, yüz elli iki yüz kelimelik çarşı pazar sokak iletişim diliyle aklını geliştiremezsin. Binlerce kelime ve terimden oluşan geniş ve zengin edebi lisanla vakıf olmalısın. Kişinin ne olduğunu kıymeti, rütbesi, derecesi ve aklından belli olur. Serveti parası, aklından fazla olan insan yanar. Yanan varlık anlık ihtiyaç giderir ve neticesinde kül olur, rüzgârla dans eder. Oysaki akılsız, bilgisiz, vicdansız, merhametsiz kimseler hizmet etmeye kalktıklarında işlerin içini boşaltıyor ve halka zarar veriyor, düzen bozuluyor, adalet dağılıyor; kişi ise benliğiyle dövüşüp duruyor. Vakit umudunu yitirmedikçe kişi aklından vazgeçmedikçe, kişi okumaya kendisine yoldaş ve rehber edindikçe bulunduğu çağda birden çok çağı anda yaşayabiliyorsa, hâlâ bir ihtimal vardır o gizem dolu rüya fragmanları gerçekleştirilmeye.

KEŞKE

Sevim AÇIKBAŞ

yüreğime yüklediğin bu kaçınıcı hasret
seni yazdığım kalemin kırılması kaçınıcı.

kalemim bana açıyor gibi her yazışımda seni
bağırıp duruyor satırlar boyu uykusuz bu şehirde
düşünsene; küçük çocukların mendil yerine sen şiirlerimi sattıklarını.

biliyor musun nefret ediyorum satır aralarından
nefret ediyorum uyaklardan
çünkü başından sonuna kadar sana batmışım
parmak uçlarımda yokluğunun katlı izleri
omzunda bitmeyen özlemin, boynumda ölüm fermanı
koynumda sana haykırdığım dualar.

onlarca mısra arasına binlerce sensizliği sığdırdım
sığmadın taşıverdin
ne kadar da zor akşamlarda seni sevmek
keşke hiç sevmeseydim seni
Ferhat'ını bekleyen Şirin misali
gözlerim yollarda beklemeseydim
keskeler yuttum şiirler dolusu.

boğazımda düğümlenir yokluğun
uykularımı bölüyor gülüşlerinin tık takları
biliyor musun hiçbir cođrafyaya
sığdıramadım seni
çünkü belli olmaz haritalar üzerinde sınırların hudutlarını.

sen, sığabilir misin ki şimdi tozlu kelimelerime?
sığamazsın
bendeki sen kadar ahenk sağlayamaz hiçbir vezinde
sana gelen yollarım keskin hayal kırıklıkları.

sen okuduğum her şiirde
rastladığım en güzel cümlesin.

sen benim kabul olmayan duam
çaresizlik deryasında alaboram
şimdilerde dilimin ucunda feryadımsın
keşke hiç inanmasaydım sana
keşke...

GÖKYÜZÜ DERİNLİĞİ

Mustafa Kemal ERDOĞAN

Gökyüzü derinliğinde
kaçamak bir hoşça kal düştü
dudaklarından
dedim gülmeye gülmeye
sızın açık olsun!

Yer bulurken
sessiz hücrelerine
ıssız bir toprak üstünde
ağlıyor musun yoksa
hani veda ediyordun daha
biraz önce...

Alevler bedelsizdir şeytan oyunlarında!
ruhumdaki mavilerin
şiir olup sana düşeceği varmış
ama
işte kalp berrak olunca
yolunu bulamamış...

Boyadım denizlere gözlerimi!
ne ben dönerim
ne de değişir sevdam
ilk kez bıçak yemiyorum sırtıma
boğazına sarılmış haliç gibisin sen de işte!

Hadi bi elverin acılar
şurayı da boyayalım inadına maviye!

Son akşamın son kulpu da yıldızlardan öte
tutabilsem bırakmazdım
yangınları neresinden yakalayacaksın ki
o da öyle bir şey işe
kendi haline bırakmak lazım
noktayı küle dönüşen Anka kuşu anlatsın...

Ölümden beter bir uzaklık düşerse yanaklarına
sakın alıp avuçlarına üfürme
yalan rüzgârlar sarmasın sevdalı göğsümü...

AFİLİ UMUTLAR

Ferhat NİTİN

Serseri bir dalga boyunduruğu içinde
bu sefalet rıhtımından
geçiyor
mor yalnızlıkların
nazlı ve
kancık sancıları.

Bu ürperti denizinde bulunmaz
umut yelkenlinden.

Hele ki
görmeli bu kırık kollarını.

Üstüne sinen bu hırçınlıkların
Leylalık çöken
hayâsız taraflarına.

Bu fırtına fısıltıdan ibaret
her tarafa yanaşan limanından
inilecek elbet
inilecek!
gün yüzünün
bu asi
bu hırçın rıhtımından.

★★★

DENİZLİ MAHALLESİ, RAYLAR: EVİMİZ HEP NANE ŞEKERİ!

 Oğuz KAYIRAN

raylara serin bir yaz.. komşular!
hemen orada sessiz
koşuyor arsaya kurulmuş televizyon ekranına
şıkır şıkır misket torbaları ile yorgun çocuklar...

1974: Adana!
Denizli Mahallesi.. nerede serili o bahçe gölgeleri
tıkır tıkır seri.. ve hep kendi olan bir seste kendine geri dönen..
tren!

orada hep bir hayal..
içimize kanca turunç ağaçları

çocuğu ile konuşuyorum raylarda ölüme yatan, ölü ile
örtülü gazete kağıtlarını hiç okuyamamıştım; neredeyim!

1. durak!. babamın bizi rakı almaya gönderdiği “dükkan” dı..
ne kadar da yakındı İstasyon’a: hemen ötesi, Sular..

rayların çakıllarından aşağısı evimiz, hep nane şekeri!
ama ne çok karpuz atışları bir masaldı İstasyon’un altı!..

okaliptüs söğütleri hala bir mezardır, orada, olmasa da bize

kırbaçlarını hissediyorum ama, ve hala!
eli geriye alınamayan..
bir! bir’i kendine
döndüremeyen, ve toz kovan, her an gözlerime bakan!

neden hala oradadır, mezarların masalı
okaliptüs/adana istasyonu!